

Zůstává jen pocit trapnosti

Antonín Rašek

Narazí-li čtenář na titulky rozhovoru Karolína Peake: Jsme sice slušní, ale ne pitomí (Právo 25. května), svádí to k vlastnímu soudu: Jste především trapní.

A nejde tu jen o přerectování mediálních kauz, ale o věcná konstatování o těch, kdo podle jejích slov „stranu táhnou dopředu a nahoru“.

Jako prvního má na mysli Víta Bárta s mimořádnou schopností číst „tak říkajíc politickou krajinu“, a hlavně předvídat pět dalších kroků politických partnerů. Kdyby to byla pravda, tak centrální mozek lidstva, jak Bárta nazval předseda věček Radek John, by do politiky vůbec nešel.

Hned na začátku by musel usoudit, že nejen opozice, ale i koalice a média na něho vytáhnou jeho podnikatelský rodokmen. A jen chce uskutečnit svůj dřívější firemní záměr na jiném poli, konkrétně politickém. Nejspíš první to i na stránkách tohoto listu identifikoval Jiří Pehe.

Přes snahu glorifikovat Víta Bárta jako ministra dopravy, jako manažer zjevně pracoval metodou pokusů a omylů, zůstali po něm kostlivci ve skříni, a to nejpodstatnější – nedokázal ani zajistit opravu komunikací po zimě.

A poté je tu jeden osobnostní handicap. Na Bártovi jsou až příliš patrné rysy bonapartismu, viditelně se i do napoleonské role svým vzezřením stylizuje, aniž by pochopil, že dnešní doba – o české mentalitě nemluvě – takové typy neakceptuje.

Kdyby místopředsedkyně Karolína Peake při Bártově hodnocení přihlédla ke krásné literatuře, nemohla by přehlédnout, že patří k druhu, který obvykle čeká „nezadržitelný vzestup a pád“ a v horším případě končí na Elbě. I navzdory tomu, že část veřejnosti vidí řešení naší politické situace ve vládě silné ruky.

Radek John už tak složitá osobnost není. Peake mu do jisté míry vyčítá, že je hodný, slušný a při jednání vychází vstříc.

Ale on je ve skutečnosti slabý, silný jen ve slovech, která neustále opakuje, nejčastěji o korupci. Kdyby šel proti korupci se zavilou urputností, dalo by se to přijmout, ale on už ji má jen jako štít, který má zakrýt jeho vyhořelost.

Snít o návratu Johna do vlády tak trochu připomíná dávnější hru J. R. Picka Sen o vzdálených jezerech. Ani Karolína Peake s tím de facto nepočítá. Kdysi jeden **ministr obrany** řekl, že na tomto postu nemůže uspět nikdo, kdo nemá rád vojáky. Radek John neuspěl na vnitru proto, že za policisty nejen nebojoval, ale měl v jejich očích tak nízkou reputaci, že dokonce proti němu zorganizovali petici.

A Karolína Peake? Už i k ní docházejí zvěsti, že by si ve Věcech veřejných neměla kazit pověst a odejít. Ona si myslí, že to snad s nimi není tak hrozné, chce tu káru jako Brechtova Matka Kuráž táhnout dál. Dokonce i ve vládě.

První ovšem, co by si měla odpustit, je bagatelizace dějů probíhajících v její straně. Ostatně v tom se od Radka Johna příliš neliší.

Ti, kdo pravicovou koalici nemají rádi, upřímně přejí zbývajícím dvěma vládním stranám Věci veřejné v existující podobě.

Autor je sociolog